

i denne Sag, men jeg gjør det, fordi jeg er absolut nødt dertil, idet de Ansøuelser, jeg vil have foresøgte, ikke blive det af Andre; derfor maa man heller ikke regne mig det for haardt til Last, at jeg kan gjøre mig skyldig i slige Feiltagelser. Havde der været nogen Anden, som kunde eller vilde have foresøgt de Ansøuelser, jeg ønsker fremmede, var det ikke falsket mig ind at tage Ordet eller trætte Thinget ved mine, maastee lidet værdifulde Udtalelser. — Til § 21 har jeg stillet Forslag om, at Ordene „fuldt uddannede“ i 3die Linie skulde bortfalde. Jeg frygter nemlig for, at, naar man lader disse Ord blive staaende, vil Følgen blive, at man kommer til at gribe dybere ind i det ældre Mandskab, end naar man lader dem falde bort. Det er Grunden til, at jeg har stillet dette Forslag. — Til § 28 har jeg under Nr. 24 stillet et Forslag, der rigtignok var under Afstemning ved forrige Behandling, men, uden at krænk Nogen, troer jeg at turde sige, at der dengang forelaa en saa indviklet Afstemning, at det ikke var let at have sin Opmærksomhed henvendt paa hvert enkelt Punkt. Det er en Selvsølg, at det ærede Thing lagde mere Mærke til de Forslag, der fremkom fra Udvalgets Fleerhed, end til dem, som vare stillede af et Mindretal, og, da det Forslag, som jeg har gjenoptaget, var et af de sidste, antager jeg ikke, det vil findes ubeskedent, at jeg her har draget det frem paany. Det er nemlig min Overbeviisning, at det er i høi Grad af Vigtighed for Borgerne i Landet, at der ikke uden den meest tvingende Nødvendighed gjøres noget Krav paa længere militaire Tjeneste for Mænd, der ere komne i en saadan Alder, at de ere bosatte og have dannet sig en borgerlig Livsstilling. Det er derfor, jeg foreslaaer, at, forsaavidt der gjøres Krav til Forstærkningsmandskabet udover de to Bestemmelser, som findes i den samme Paragraph, til hvilken Forslaget er stillet, og i nogle forudgaaende, skal det Spørgsmaal underkastes en grundig Overveielse af Folkerepresentationen, om det ogsaa er absolut nødvendigt at gjøre et saadant Indgreb i Borgernes daglige Forhold, eller om det ikke kunde undgaaes at forstyrre saa mange Borgeres Bedrift, som Tilfældet vil blive,

naar en længere Indkaldelse af Forstærkningsmandskabet stæer. Det er derfor, jeg ønsker, at en saadan Indkaldelse kun skal kunne stæe ved Lov. Forsaavidt som den ærede Minister skulde mene, at der i den Henseende lagdes et Vaand paa hans frie Virksomhed, og at han i et paatrængende Dieblit skulde være hindret ved en saadan Bestemmelse, vilde dette være en Feiltagelse, idet Regjeringen, naar Rigsdagen ikke er samlet, i paatrængende nødvendige Tilfælde kan udstæde provisoriske Love, men, selv om en saadan Indkaldelse stæte ved en provisorisk Lov, vilde der dog være opnået det Gode, at Sagen skulde behandles af den først sammentrædende Rigsdag, for hvilken Regjeringen vilde have at forsvare hele sin Fremgangsmaade ved at have indkaldt Forstærkningsmandskabet til saadan længere Tjeneste. Hvis Indkaldelsen derimod ikke skal stæe ved Lov, vil der ikke kunne blive rørt ved Sagen, uden at der fremtræder extraordinaire Klager, men dette vil være langt vanskeligere at tilveiebringe, ligesom Ministeriet naturligtvis, naar der ikke er en Bestemmelse af denne Art, har ganske anderledes fri Haand over Befolkningen i denne Henseende. De Herrer ville see, at det ikke her kan siges, at der gribes forstyrrende ind i det System, der ligger i Loven, saaledes som den sidst blev vedtagen, og at der altsaa ikke kan være Noget til Hinder for, at det Fleertal, som da satte Lovens Bestemmelser igjennem, nu vedtager dette Forslag. — Til § 30 har jeg stillet et Forslag om Indkaldelse af Militairarbeidere til forstjellig Tjeneste; jeg har i den Henseende villet, at Krigsbestyrelsen skulde have en udvidet Bemyndigelse i Mod sætning til, hvad Lovudkastet nu bestemmer. Det Samme gjælder om Forslaget under Nr. 26 til § 31.

Under Nr. 27 har jeg ligeledes foreslaaet, at Ordene i første Linie i § 32: „de uddannede“ skulle udgaae, fordi jeg ikke vil have, at der skal herske den store Ulighed, at de Militairarbeidere, som ere blevne uddannede, og som altsaa have maattet yde nogen Tjeneste, bestandig skulle vedblive at være slettere stillede end deres Sævnlige, som man maastee af Mangel paa Penge har været nødsaget til ikke at indkalde og øve. Der maas altid findes Ar-